

ВАСИЛ ЦОНЕВ

МАСКА

chitanka.info

Честваха шестдесетгодишнината на професор Петров.

В бежовия салон на един от най-добрите столични ресторанти беше наредена маса за около двадесет души. По надписите, сложени пред всеки стол, се разбираше, че гостите са известни учени, инженери, лекари, архитекти.

Виното беше хубаво, вечерята — също. След няколко часа всички се развеселиха, но както подобава на хора от този ранг, поддържаха добрия тон, а когато вечерята отиваше към края, не беше рядко да се чуе френска, английска или немска реч. Почти всички говореха свободно тези езици и при случай цитираха източниците направо на езика, на който бяха публикувани.

— Малко се поизхарчих — помисли си професорът, — но затова пък тържеството е съвсем в добрия тон. Нека се запомни.

Когато наближи времето за тръгване и повечето от гостите се стараеха да кажат някаква интересна заключителна фраза, в салона нахлу с трясък маскиран гражданин. Той беше облечен елегантно, но на главата си имаше маска на прасе.

Като залиташе, маскираният доближи професор Петров, взе с шепа руска салата и я размаза по главата му. Това беше толкова неочаквано, че професорът само изохка. Гостите стояха занемели. Най-сетне професорът се съвзе и заекна:

— Но... какво е това?

— Руска салата — каза маскираният, — а това — и той пъкна в малкото джобче на професора половин скумрия, залята с майонеза — е скумрия. Други въпроси?

— Как смеете? — скочи инженер Стоянов. — Вие знаете ли какво правите?

— Аз? — хлъцна маскираният, сетне се доближи до инженера и започна бавно да изрязва маншетите на сакото му с шивашка ножица. — В момента режа костюма ви.

Инженерът пребледня и седна. Той имаше слабо сърце и едва се съдържа да не припадне. Жена му писна, но маскираният я успокои с жест, сетне се наведе и откъсна голямо парче от дългата й рокля.

В салона настана суматоха. Няколко души наскачаха едновременно:

— Изхвърлете го! Повикайте милиция!

Маскираният се извърна, изгледа наскочалите, а сетне се доближи до всеки един и като разклащаше бутилката с шампанско, започна да ги плиска по лицата с пяната.

Сега вече всички закрепяха:

— Свалете му маската. Демаскирайте го!

Маскираният хлъцна още веднъж, сетне вдигна рамене и сам свали маската си.

— Жоро! — ахна дъщерята на юбиляря.

Професорът зяпна, а сетне се разсмя така, че жена му започна да го тупа по гърба.

— На вас — каза демаскираният, като се обърна към инженера, чието сако бе нарязал — 500 лева. Вярвам, че ще ви стигнат за нов костюм. На вас, мадам — каза той, като се обърна към жената на инженера — също 500 лева за нова рокля. На останалите — по 100 лева. За почерпка. От мен.

Бръкна въз вътрешния си джоб, извади две пачки от по две хиляди лева и ги хвърли на масата.

— Хайде, Миче — хлъцна отново Жоро, — да идем да танцим.

Хвана под ръка дъщерята на юбиляря и излезе с нея, като залиташе.

Гостите впериха очи в професора, който още се тресеше от смях.

— Кой е този?

Професорът пое въздух и махна с ръка:

— Годеник на Мичето.

Вдигна пръст:

— Сервитьор.

Гостите ахнаха и седнаха бавно на местата си.

— В „Дело“ — каза тихо една от гостенките — писаха, че у една сервитьорка намерили 47 хиляди лева и тя не могла да обясни откъде са.

— Играят си с пари — въздъхна стар лекар.

Жената на юбиляря кимна щастливо:

— Късмет има нашето Миче. Успяхме да я вкараме в хайлайфа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.